

De Tao van Narcisme

In de oude wereld geloofden sommige mensen dat zij het middelpunt van het leven waren.

Dus bouwden zij hun bestaan rondom:
bewondering,
aandacht,
status
en bevestiging.

Maar hoe groter hun behoefte aan bewondering werd,
hoe leger hun innerlijke wereld begon te voelen.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is narcisme werkelijk?"

De meester nam hem mee
naar een groot meer in de bergen.

Aan de oever stond een man
die voortdurend naar zijn eigen spiegelbeeld keek.

Hij bewonderde zichzelf urenlang,
maar merkte niet:
de bergen,
de lucht,
de vogels
of de schoonheid om hem heen.

"Wat ziet hij?" vroeg de meester.

"Alleen zichzelf," antwoordde de leerling.

De meester glimlachte zacht.

"En daardoor mist hij bijna alles."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
constant aandacht zoeken,
hun belangrijkheid tonen,
en zichzelf groter maken

ten koste van anderen.

Iedereen wilde gezien worden.
Bijna niemand wilde werkelijk verbinden.

"Waarom hebben narcistische mensen
zoveel behoefte aan bewondering?" vroeg hij.

De meester keek naar een lege kruik
die veel geluid maakte wanneer zij werd bewogen.

"Omdat een leeg ego
zich voortdurend probeert te vullen
met de aandacht van buitenaf."

De leerling dacht lang na.

"Maar meester... houden narcistische mensen dan alleen van zichzelf?"

De meester schudde rustig zijn hoofd.

"Vaak juist niet."

Hij keek naar het stille meer.

"Wie werkelijk vrede heeft met zichzelf,
hoeft zichzelf niet voortdurend groter te maken."

De wind streek zacht over het water.

"Dan is narcisme dus eigenlijk onzekerheid?" vroeg de leerling.

De meester glimlachte zacht.

"Een onzekerheid
die zich vermomt als superioriteit."

De leerling werd stil.

Daarna wees de meester naar de zon
die alles verwarmde
zonder aandacht voor zichzelf te vragen.

"Ware kracht hoeft zichzelf niet voortdurend te tonen."

De avond viel langzaam over het meer.

Toen sprak de meester:

"De narcistische mens vraagt:
'Zie je mij?'"

Hij keek rustig naar de sterren
die verschenen zonder lawaai.

"Maar de bewuste mens vraagt:
'Hoe kan ik bijdragen aan het geheel?'"

De leerling keek zwijgend naar het stille water.

En voor het eerst begreep hij:

dat narcisme niet ontstaat
uit teveel eigenwaarde...

maar vaak uit een diepe leegte
die nooit werkelijk gevuld raakt
door bewondering van buitenaf.

